

Tahdistä koleikkoon

Kupla on hyvä lehti. Ei siitä pääse yli eikä ympäri. Numero kuutonen on taas laadukas. Vaikka kaikki sen sarjakuvat eivät olekaan huippuja, kokonaisuus kestää. Lehti on tehty con amore.

Alkuan on pantu Esko Rähjän kertomus Kari Rannasta ja hänen Jussi-enostaan. Neljään sivuun on saatu mahdutettua paljon mukavaa, ehkä vähän liikaakin. Osan rönsyistä olisi voinut karsia pois ja säästää seuraavaan episodiin. Vaikka sarjakuvan teko onkin hauskaa ja ideat pursuilevat ei kaikkea ole tarvis käyttää kerralla.

Oulun sarjakuvashamaani !

Pentti Nuortimo osoittautuu kahdella 'Tahavo'-sivullaan varsinaiseksi pohjoisen sarjakuvashamaaniksi. Nämä sarjat kolahdivat väliittömästi ! Miksi ?

Siksi, että Pentti osaa tehdä sarjansa elävästä elämästä. Pentin ilmeinen alter ego Tahavo on antisankari aikana jolloin antisankarit ovat poissa muodista. Parasta näissä stripeissä on niiden ympärillä leijuva hiljainen ironia ja huumori. Ironia ei kohdistu vain ympäristöön, vaan myös piirtäjään.

Pentti Nuortimo osaa katsella maailmaa avoimin silmin, hän osaa hahmottaa sen ja saa piirrostyylinsä ja sanottavansa pelaamaan yhteen kuin Upo ja Omo.

Sarjakuva jossa on tunnelma.

En arvanne kovinkaan väärin, jos veikkaan Pentin suosikki sarjakuvantekijänä olevan Tarmo Koivisto. Pentin tavassa nähdä maailma on jotain tarmomaista, mutta työ on kaukana imitaatiosta tai plagiaattista. Se on Pentti Nuortimoa.

Mitäs muuta ?

Muutama sivullinen Jorma Pitkäsen 'Puolipohja'-strippejä edellisen numeron malliin vakuuttaa jo kova

kalloisimmankin Jopen nerokkuudesta sarjakuvantekijänä.

'Puolipohjan' perusidea on mitä rajoittunein - ravintolan pöydän alla makaava juoppo - mutta Jopen siitä saamien ideoiden määrä on mahtava. Ja mikä parasta, ideat ovat hyviä!

Pekka Manniselta on mukana Barks-anakronismi 'Morris Muck'. Morrisen Scrounce-setä palkkaa hänet taas kerran hoitelemaan maailmanlaajuisia bisneksiään, tällä kertaa Etelä-Amerikkaan.

Kun tarina kerrotaan Raymond Chandlerin tyyliin on tuloskin erilainen. Morris kieltäytyy ampumasta kansaa villitsevää arkkipiispa Rompecabezasia.

Kupla

Taas kerran Manninen hallitsee sarjakuvansa. Hän on myös piirtäjä joka luo tunnelmaa, ei tee kuvakerrotaa. Mikäli hän aikoo tulevaisuudessaakin ratsastaa pyhällä Disney-lehmällä voi tulos olla hyvä. Tämä tarina oli vakuuttava, joiain liiallisia nimiväännöksi ja tekemällä tehtyjä nimiväännöksiä olisi voinut jättää pois. Eikähän suomen kansa Aku Ankansa ole lukenut.

Muuten olen sitä mieltä, että Pekka Mannisen kannattaisi piirtää enemmän arkielämää liittyviä sarjoja.

Kupla iskee kätensä moskaan !

Lopun lehteä täyttävä Mika Svenskin 15-sivuinen 'Herbert' onkin sitten hutilyönti. Teknisesti sarja on ihan kohtalainainen ja Hergen koulukunnan oppien mukainen.

Mutta sarjakuvassakaan ei voi arvostella tarinaa ja kuvaa erillään

toisistaan. Ja tämä tarina on täysin epäonnistunut.

Kas näin se käy: Viattomasti spatseerailtava Herbert kaapataan Neukuslaviaan jossa hänelle selvitetään kyseisen maan selvät sävelet koko maailman valtaamisesta. Herbertiä tarvittaisiin aivopesukkeen kaniiniksi. Neuvokas Herbert pakenee, tuhoaa koneen ja pääsee vapaaseen länteen. Ja vähän muutaakin.

Piirtäjä on toki ollut kunnianhimoinen. Hän on pyrkinyt yhdistämään sarjaansa 30-luvun parhaiden perinteisen mukaisen neuvostovastaisuuden ja nykypäivän reaganilaisen musta-valko-ajattelun. Siinä hän on valitettavasti onnistunut.

Ohimennen hän myös teillaa aseistariisunnan sekä kertoo Euroopassa ja Yhdysvalloissa vaikuttavan ydinaseistuksen kasvattamista vastustavan rauhanliikkeen olevan Neuvostoliiton juoni ja sen rahoittama.

Käypähän tarinassa myös ilmi ettei kohuttuja sukellusveneitä tarvitse pelätä, ne ovat ystävällismielisiä Neukuslaviala vastustajia. Niiden parveilu rannikollamme ei Mika Svenskiä huoleta, tuovathan ne vapauden sanomaa !

Lähes joka ruutuun on saatu sijoitettua kaunaista jurnutusta. Sarja on liian tekstipainotteinen ja visuaalisesti välillä monotoninen.

Mika Svensk pystyyne parempankin, kunhan jättää huohottavimman julistamisen pois. Pari huumorin pilkاهدusta ja hyvää oivallusta todistavat sen.

Joskus olen arvosteluissani kehoittanut piirtäjiä paremman tuloksen aikaansaamiseksi avaamaan toisenkin silmänsä. Mika Svenskille voisi antaa neuvon avata molemmat.

Kyllä se siitä sitten suttaantuu !

Heikki Jokinen